

Leber iz Vučjevesi. Dirjal je z svojo Sletno. 150 cm. visoko, črno-rujavo kobilo (od c. žr. Huntera) 12 min. 13. darilo (2 gld.) je dobil Marko Belec iz Gerlove z svojo Sletno, 163 cm. vis., svetlo-rujavo kobilo (od c. žrebca Revolvera), ki je 12 min. potrebovala. 14. darilo (cesarski zlat je dobil) M. Stuhec iz Bolehnečic za najprilicnejšo vprego.

Drugi dirjalci so potrebovali: 1. Jakob Nemec iz Šalinec 12 m. 13 s. 2. Alojz Šantelj od sv. Jurja 12 m. 21 s. 3. Mih. Cimerman iz Babinec 12 m. 30 s. 4. Filip Prelog iz Gerlove 12 m. 40 s. 5. Tom. Belec iz Gerlove 13 m. 12 s. 6. Vido Novak iz Banovec 13 m. 13 s. 7. Martin Stuhec iz Bolehnečic 13 m. 30 s. 8. France Babič iz Branoslovec 13 m. 58 s. Pred razdelitvijo daril je spregovoril zbranim načelnik konjedirskega društva, g. Šenkli primerno besedo, v kateri je povdarjal, da se je letos že boljše dirjalo, in v kateri se je slavni vladi za podporo zahvalil. Trikrat „živio“ se je potem zaklicalo presvitlemu cesarju. Na to je spregovoril navzoči vladni komisar, ces. svetovalec Ant. Stadler; rekel je, kako izvrstne konje imamo, pa kako nam vlada tudi v bodoče podpore obljubuje, da bomo v tej stroki še bolje napredovati mogli. Vse to je slovenski razjasnil g. Kukovec. Dirka z našimi kobilicami postala je v Ljutomerskem okraju prava ljudska svečanost. Tudi pa zasluži dirka z našimi ličnimi konji vso pozornost, mogle se bodo naše živalice, ako le še malo napredujemo, meriti z vsemi avstrijskimi, potem pa tudi čaka lep dobiček naše kmete, kateri utegnejo svoje blago v daljne kraje za lepe novce prodajati.

Pomislimo samo, kolik vseh je bil že pri letošnji dirki; kobilica, ki je dobila 1. darilo, je 2080 sežnjev dolgo tir v 8 minutah predirjala, torej v eni minuti 260 sežnjev. Potem takem bi 10 milj v 2 urah in 40 minutah predirjati utegnila, kar je več, kakor hitrost poštnega železničnega vlaka. To je torej velika zmožnost naših konj. Naj tedaj Ljutomerski konjerejci še skrbljeje odgojujejo svoje konje in pri tem posebno poslušajo one svete in nauke, katere jim dajajo v tej zadevi zvedeni konjerejci zlasti pa društvo za konjsko dirko v Ljutomeru, katero se na korist konjerejcem v Ljutomerskem okraju mnogo trudi.

M. Salicilna kislina, dober pomoček zoper volčič v gobcu in parkljih. Brž ko se v kakem hlevu ta bolezen prikaže, se hlev z karbolnokislom apnom razkuži. Živalim pa se daje glavberjeve soli in se jim obilno repe, krompirja, sploh osipavnega sadeža poklada, da dobijo odprto črevo. Na glavo velike živine se daje žlica salicilne kisline v $\frac{1}{2}$ litru mlačne vode raztopljene. Vrh tega se, dokler se bolezen še pojavlja, gobec vsak živali krepko z salicilno kislino izbrizgava.

Sejmovi. 24. sept. Ernaudž, št. Martin pri Slov. Gradcu, Remšnik, Slov. Bistrica; 27. sept.

Svetince; 29. sept. Vransko, sv. Lovrenc na dravskem polju, Mahrenberg, Cmurek, Pilštanj, Šoštanj, Veržej. —

Dopisi.

Iz Podjunske doline. 10. t. m. je bila v Velikoven volitev v državni zbor. Za poslanca izvoljen je bil skoraj enoglasno (79 glasov) g. vitez dr. Ernest Edlman. Da bo ta gospod izvoljen, videlo se je že prej, zato se je volilni možje naše stranke volitve niso vdeležili. Bila je agitacija liberalcev zelo velika: na vsaki občinski urad je bilo poslanih več plakatov ali oklicev, v katerih se je kmetom priporočal dr. Edlman, češ, da bo on kot predsednik kmetijske družbe v Celovcu skrbel da uboge kmete. Pa pokazalo se bo skorej, kako bo ta gospod in doktor (červavno je ta svoj posel vže oddal) skrbel za kmeta, — koliko so njemu Nemci Slovenci mar — in koliko njega liberalca katoliške zadrege skrbijo. Stal bo na taisti strani, kakor do zdaj, če se morda čez noč prenameni. Čudno in žalostno pri tej volitvi je bilo tudi to, da v celi okolici noben duhoven ni bil izvoljen za volilnega moža. Slabo znamenje to! Do zdaj sta duhoven in kmet stala vselej skup; brezbožni časopis pa, „Bauernwille“ imenovan, ki je zelo razširjen po okolici, potem širokoustni govori, ktere je g. Abatz iz Gradca v Sinčevsi kmetom govoril, in druge okoliščine so kmete duhovnom izneverile. „Mi kmetje si sami pomagajmo, (t. j. brez duhovščine)“. Tako si mislijo in tudi govorijo. Zapeljane reve še ne vedó, da se „Bauernwille“ iz nesreče kmetov norca dela, kedar jim pravi: kmetje, pomagajte si sami iz muže, v katero vas je liberalizem pahnil! Kajti tako blebetanje ni nič boljše, kakor če bi isti list komu zabrbral: prijatelj, premi se za glavo in potegni se sam iz blata, v katerem se pogrezaš!

Od sv. Roperta v Slov. goricah. Pripeljal sem se 15. septembra v Maribor, da bi kaj denarjev dobil za letošnje zrnje, ker se morajo davki plačati in potrebne reči spraviti, ter sem svojega konja 4. leta starega pri „Adlerbirtu na burgplacu“ izpregel; hlapec ga je postavil v hlev. Nekaj časa hodim po mestu in opravi svoje reči, potem si mislim: dobro bi bilo pogledati, če ima konj kaj jesti. Ko pridem blizu „Adlerbirta“ skoro odrevenim videvši, kako je nek kmet ali boljše tat mojega konja k svojemu vozu pripregal; hoj falot, toti konj je moj, se zrežim. „Oh ni res, moj je.“ Z hlapcem sva mu komaj dopovedala, da ni njegov. Gremo v hlev gledat in goljuf reče: „toti konj ima ravno tako lišo na glavi, kakor moj, sem se res zmotil. Pustil sem mu oditi. Kako mrho bi jaz dobil, ako ob pravem času nebi bil prišel nazaj, suho kakor trta, kocasto kakor medved, staro kakor Pohorje in ne več vredno kakor 20 gld. svojega koja pa ne dam za 180 gld. Angelj varuh me je peljal ob pravem času tje. Človek je bil ne-

poznan, gotovo pa predrzen goljuf. Varujte se tedaj vsi, kateri se s konji v mesto vozite, da ne zmenjate lepih konjev s slabimi.

Jožef Kmetič
kmet na Štraleku.

Iz celjske okolice. Pretečeni teden bi se zamogel imenovati „teden šolskega veselja“, ker v tem tednu so se začele počitnice za ljudske učitelje. Nove šolske postave so ljudskim učiteljem počitnice za dva tedna priškrenole. To je jako neugodna naredba za učitelja. Blizu na vseh drugih šolah je gledé počitnic ostalo pri starem, la na ljudskih šolah so pristižene. Na dalje so ubogemu učitelju naložili na hrbet gosposk, kakor Hrvat v kladi „batin“. Pred vsem ima naj manje 8 krajnih, potem 9 okrajnih, in nad tote še 12 deželni svetovalcev. K tem pridejo nezadovoljni stariši, posebno kočlarji, osebenjaki, matere „pankertskih“ otrok; vsaki si že domišljuje, da ima po svoji izobraženosti pravico se nad njim hudovati in zabavljati, ako je njegovega paglavca le hudo pogledal. Delokrog šolskih svetov je prav različen, tako da vsled postav, ukazov itd. prvi, t. j. krajni š. svet nima skoro nobene druge pravice, kakor plačevati. V pojasnilo naj tukaj le dva izgleda zapišem. Po postavi ima krajni š. svet pravico izmed prositeljev za šolsko službo ti si izbrati, in jih pošlje po okr. š. svetu do deželnega, kajti deželni šolski svet ima pravico učitelje imenovati. Pa že okr. š. svet sklepe krajnega prevrže, in, da deželni š. svet tudi svojo gospodstvo pokaže, pogosto ta ne imenuje ne od krajnega ne od okrajnega sveta priporočenega in zaželenega moža za učitelja, ampak tistega, katerega sam hoče. Drugi zgled: Po šolski postavi ima krajni š. svet pravico, šolsko leto skleniti ali z očitno skušnjo ali z šolsko veselico, ali pa brez obojega, t. j. da učitelj z načelnikom kr. sveta šolarjem pove: „dones je šolsko leto končano“. Vse to pa mora okr. š. svetu vestno naznaniti. Odloči se krajni š. svet za eno ali za drugo, okrajni š. svet mu bo skoro vselej njegov sklep zavrgel in kaj druga zavkazal, kajti koliko glav, toliko misli in gospodov, in gospoda rada zapoveduje. Nove šolske postave so napravile učiteljem toliko sitnob in zaprek, da le težko opravljajo službo organistov. Z tem pa učitelji niso zadovoljni. O tem bi se dalo veliko pisati. Veliko težavo delajo šolske postave tudi starišem, ker jim zapovedujejo svoje otroke do končanega 14. leta v šolo pošiljati. Ta postava se da v mestih dobro spolnovati, ne pa na deželi, kder morajo otroci po 2 uri daleč v šolo hoditi; 10—12 let star deček ali deklica zamore doma pomagati pri vsakem delu. Ako pa hodi v šolo, v kateri se dopoldne in popoldne isti otroci podučujejo, pogrešajo doma otroške pomoči blizu celi dan; tudi se odvadijo dela, in postanejo lenuhi in potepuhi.

Od Pesnice. Večkrat se je že poročalo v „Sl. Gosp.“ o vspehu, s kojim vodijo šolske sestre dekliško šolo pri sv. Petru pod Mariborom; vendar ne bo odveč, ako se zopet kaj o njej objavi, naj

bi bilo to neotrudljivim voditeljicam v zadostilo za njihovo težavno pa blago delovanje, vsem odgojiteljem in prijateljem mladine pa v spodbudo, podpirati in zagovarjati šolo, v koji se ženska mladež ne uči samo šolskih predmetov na pamet, nego se njej plemeni tudi srce; kratko: naj se razvé, da vkljub vsemu liberalnemu mrzenju do šolske odgoje pod duhovnim vodstvom, se tukajšnja mladina v dekliški šoli vsestransko dobro izobrazuje. Poduk zadostuje tudi najbolj strogim tirjatvam, kar so pričali lepo vredjeni odgovori malih deklic iz zemljepisja, zgodovine, računstva itd. V posebni izbi je bilo razstavljeno razno delo pletenja, šivanja, vezanja itd., katero so deklice med letom napravile, in ga sedaj domu odnese svojim starišem v dokaz, da so se marsičesar koristnega tudi o ženskem rokodelstvu naučile. Bil je ta dan izpit tudi pri fantih, ker je krajni šolski svet to želel. G. podučitelj Šteger je v prav lepi in čedni slovenščini deco izpraševal, med tem, ko je g. nadučitelj z res strašnimi germanizmi pometal, pa tudi slovenske besede tako nevkretno zavijal, da se nam je zdelo, kakor da se sicer kot učenik čislal gospod nalašč iz naše lepe slovenščine norca dela. Tem veselejši je bil vtis, katerega je pri poslušalcih napravila dekliška šola: snaga po šolskih izbah, čedno napravljene učenke, njih lepo obnašanje, radost, ki se njim je brala na nedolžnem obličju, ljubeznjivo ravnanje učiteljic, vse to nam je pričalo o blagonosnem duhu, kateri tukaj veje. Velika sreča je za deklice, katerim je dano tako šolo obiskovati in stariši, kateri svojim otrokom kaj takega oskrbeti zamorejo, bodo jim najboljšo doto zapustili.

Kar so nam še hude in nevarne vjime v goricah pustile, to nam hočejo sedaj ponočni klateži pobrati. V nekterih večerih jih pride po 20 in še več skupaj z vriskanjem in streljanjem iz pištol, in napadajo gorice ter zobljejo grozdje in si ga še seboj nesejo. Gorje pa vinogradniku, ako se predrzne izpod svoje strehe, da bi hudobneže odganjal; vbogi posestnik nima orožja, da bi svoje imetje branil, ovi ponočnjaki so pa vsi dobro obožani. Zadnjo soboto večer 15. t. m. so ponočni klateži vinogradnika pograbili, kedar je skozi vrata pogledal in ga natepli. Hudobneži dobro vedó, da se jim nič hudega zgoditi ne more, če jih tudi kdo toži; namesto ostre in pravične kazni najdejo v zaporih še dobro postrežbo, vbogi poškodovanec pa nima druga, kakor dosti potov in sitnob.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Sviti cesar so v Košicah na Ogorskem ogledovali velike vojaške vaje in 11 t. m., ki je bil god ruskega carja, pri obedu zdravico napili rekoč: „pijem na zdravje svojemu dragemu prijatelju in zavezniku cesarju ruskemu Aleksandru II. čegar god dnes obhajamo: Godba